

תוכנית החלוקה

במבה דורש צדק חברתי ובדרך מקווה להפוך לטייקון

במבה. יוזם עסק "הכל לחתול"

זקוקים לו. החל במזון אורגני, צנצנות עם כבדי עוף מטוגנים בריבת שזיפים מהמזרח, משח-קים, ייעוץ משפטי נגד כלבים תוקפנים, מספרה לחתולים ואפילו פינה לשיעורי פלדנקרייז לחתולים עם גב תפוס.

מזוית העין ראיתי איך הארזניים של שוקי נעשות אדומות כמו סלק.

האם פירוש הדבר, שאלתי, ששוקי יצטרך מהיום הלאה לעבור לחצר האחורית? הרי אתם החתולים יכולים לזנק מעל גדרות ולעבור ממקום למקום מבלי שאף מחסום יעמוד בדרככם, ואילו הוא מוגבל לתנועה בין הגדרות. בלי לר-אות נפש חיה, בלי לדבר עם השכנים, פנסינר כמוהו יגוע לאיטו.

אפשר למצוא הסדרים שיאפשרו לנו לחיות בשלום, אמר במבה. למשל לחלק את החצר הקדמית לשניים או לקבוע כי משמונה בערב עד שמונה בבוקר החצר תהיה של שוקי וביום שלי.

שוקי הפנסינר, רגיש לכל שינוי במעמדו, רצה להגיב. הרגשתי כי הולך להתעורר שוב ויכוח וריב והשתמשתי מיד בדברי הסיכום של יור"ר הוועדה לאיכות הסביבה. לא נקיים כעת דיון, אמרתי. נשקול את הנושא ונערוך דיון ממצה בפעם הבאה, פסקתי ומיהרתי הביתה להירגע עם כוס בירה קרה.

ולסיום חרם

ועוד הוסיף במבה ואמר: במסגרת שינוי תקנון הישוב אנו רוצים לאפשר לכל תושב להתעורר בבוקר ביקיצה טוב עית מבלי שיעירו אותו, כפי שהולם ישוב פסטורלי כמו שלנו. מה אתה מציע, שאלתי. אני מציע להחרים את כל הש עונים המעוררים ולאסור בחוק יצור, מכירה ואחזקה של שעוני נים מעוררים, ובייחוד שעוני קוקייה.

הכותב הוא חבר בתנועת כפר ורדים ירוק. לתגובות: tuviae@netvision.net.il

הכלבים. הם רוכצים רוב היום מול השער, עוקבים במבטם אחרי עוברים ושבים ומשוחחים עם כלבים שכנים. ואילו אנחנו, החתולים, תקועים בחצר הא-חורית המשעממת. אני רוצה לשנות את המצב, כך שגם אנו החתולים נוכל להיות בחצר הקדמית בלי לחשוש שאיזה כלב ינשוך לנו בזנב.

כאן קפץ שוקי: אני מתנגד בכל תוקף. אנחנו יושבים בחצר הקדמית מהיום הראשון שלנו ביישוב. הזכות שלנו מעוג-נת אפילו בתקנון הבנייה של הכפר.

כאשר אשב בחצר הקדמית אני מתכוון לנצל את הקרבה לרחוב ולפתוח פה עסק.

שוקי נעשה לבן כמו סיד. אתם הרי יודעים, המשיך במבה, כי פעמים בשבוע אני נוסע באוטובוס לעיר הסמוכה כדי לעבוד שם בתור אחראי לניקוי חצר מיחזור אשפה בסור פר המקומי. הנסיעות הארוכות האלו לעבודה נמאסו עלי. למה אני צריך לסבול מכך שאני גר בגליל ולא בתל אביב? אני מתכוון לפתוח בחצר הקדמית עסק שייקרא "הכל לחתול". בעסק שלי יוכלו חתולים מכל הסביבה למצוא כל דבר שהם

לשער הכניסה והמחזה שראיתי היה מבהיל. שוקי (הכלב) עומד על השביל בעמדת זינוק ונובח לכיוונו של במבה (החתול). זה מצידו עומד על השולחן בגינה עם גב קמור שולח מפעם לפעם זרוע לכיוונו של שוקי. האידוי ליה המתוחה שבדרך כלל שורה בין השניים הייתה כלא הייתה. מיהרתי להפריד בין הניצים. כל אחד לפינתו, ציוריתי, ובכ"ל, על מה אתם רבים?

בודאי שמת לב, הסביר במבה, כי לכל חצר ביישוב יש שני חל-קים. חלק אחד הפונה לרחוב וחלק נסתר מאחורי הבית. החצר הקדמית משובחת יותר, כחזית המגרש הקדמית נטר-עים בדרך כלל עצים עם עלווה רחבה המצלה על השוכנים בה. ניתן לרבוץ בחצר הפונה לרחוב ליד הגדר או השער ולהביט בין הסורגים בעוברים ושבים ול-לוות אותם בנביחה או במבט. מאידך החצר האחורית מוסתרת מהעין, בדרך כלל מכוסה במד-שאה ללא טיפת צל, משעממת ואין בה מה לעשות לחתולים פעלתנים כמוני.

עד פה הכול ברור, אמרתי, למרות שלגבי ההגדרה "משו-בח" יש לי הסתייגות. עובדה, אמר במבה, שכל הח-צרות הקדמיות תפוסות על ידי

הרוחות שערו בישיבת הו"ר עדה לאיכות הסביבה. לקראת סיום הישיבה פנה יואב, ראש התנועה הירוקה, ליו"ר הוועדה וביקש את רשות הדיבור.

קצת הופתעתי מהפנייה האדיבה. אצלנו בתנועה הי-רוקה לא מבקשים את רשות הדיבור אלא לוקחים. אנו בכלל מצטיינים בתרבות דיבור שעי-קרה התפרצות לדברי הזולת וקריאות בינים הבאות להוכיח כי לדובר אין מושג לגבי הנושא שדנים בו.

הגיע הזמן, אמר יואב, שנבנה עוד נדבך בתכנית האב לאיכות הסביבה של הכפר. לשם כך אני מציע שינויי ת.ב.ע (תכנית בינוי עיר) של הישוב. התכנית החדשה תכלול בין היתר חיוב של כל בניין חדש להיבנות לפי תו התקן החדש לבנייה ירוקה וכן תאפשר לתושבים שיחפצו בכך להפעיל עסקים קטנים בבתים.

התגובות היו מעורבות. המת-נגדים היו תוקפנים כמעט כמו משתתפי המטס לתמיכה בפ-לסטין. למה לשנות, שאלה למשל נציגת הפנסינרים. עסקים בבתים יפריעו לשלפט-שטונדה המסורתית שלנו. תכנית הזויה, טען אחר. למה דווקא בתים ירוקים, יש עוד צבעים יפים.

היו"ר המיתולוגי של הוועדה יעקוב השקית את הרוחות. לא נקיים הערב דיון בנושא זה, אמר. ניתן לחברים לשקול את העניין ונערוך דיון ממצה ביש-בה הבאה.

חזרתי ברגל מבניין המוע-צה לכיוון ביתי. השמש כבר שקעה ורק פס ירח וכמה פנסי רחוב האירו את הדרך. מעבר לגדרות הבתים נראו המויות מציצות מהחלונות מתכוננות לערב שקט. משערי הבתים הציצו כלבים סקרנים, שוקלים אם לנבוח עליי או להושיט את הראש ללטיפה. מפעם לפעם נראה חתול עובר במהירות את הרחוב נזהר לא להתגלות לעיני הכלבים הבולשים.

כבר מקצה הרחוב שמעתי את הצעקות מכיוון הבית. הגעתי